

tilfælde overflødig folkeafstemning. Tilføjelsen medførte redaktionelle ændringer i flere andre af paragraffens bestemmelser.

Under 1. behandling i folketinget gjorde *Rasting* (KF) opmærksom på (f. 2297), at henførelsen af finanslovforslaget til de i stk. 6 opregnede grupper af forslag, der ikke kan undergives folkeafstemning, i forbindelse med landstingets bortfald rejste spørgsmålet om *lovgivning på finansloven* på ny måde. Ved 2. behandling gjorde *Rasting* gældende (f. 2686—87), at egentlig lovgivning på finansloven ikke bør finde sted, og at overskridelse af den naturlige grænse i så henseende måtte kunne give anledning til krav om folkeafstemning. Og han var enig med udvalgets ordfører om, at muligheden for at bringe en tekstanmærkning på finansloven til separat folkeafstemning må bedømmes efter bestemmelsens indhold, ikke efter lovforslagets benævnelse (f. 2696 og 2699). Jfr. hermed en udtalelse af *Thestrup* (KF) om forelæggelse af skattelove til folkeafstemning f. 2317. — Det *konservative* mindretal udtalte om dette emne i landstingsudvalgets betænkning: „Da finanslove er unddraget folkeafstemning, hvilket også er naturligt, må finanslovens renhed som *budget* fastholdes. Der må ikke *lovgives* på finansloven, således at man f. eks. ved at gennemføre visse udgifter som tekstanmærkning på denne søger at omgå folkeafstemningsreglerne“.

Vedrørende *afgørelsen af tvivlsspørgsmål* om, hvorvidt et lovforslag omfattes af stk. 6 og altså er udelukket fra folkeafstemning, udtalte *folketingsudvalget* i betænkningen, at „en sådan tvivl, såfremt den ikke løses ved forhandling, må afgøres af rigsdagens formand“. Denne opfattelse delte landstingets udvalg (l. 966). Til sit referat af den citerede udtalelse knyttede udvalgets ordfører en bemærkning om, at ingen formand ville træffe denne afgørelse uden at orientere sig til forskellig side (f. 2626). Heri var *Bomholt* (S) enig med ham, men hvis formanden herefter fremdeles måtte være i tvivl, kunne *Bomholt* udfra sin erfaring som folketingets formand ikke tænke sig anden løsning, end at formanden lod tinget afgøre spørgsmålet ved almindelig stemmeflerhed (f. 2663—64). Dette anså *Chr. J. Hansen* (S) for den rette afgørelsesmåde (l. 515).

Fra *Aksel Larsen* forelå tre ændringsforslag til § 42. Det ene gik ud på, at også forslag til *beslutning* — f. eks. en beslutning som tiltrædelsen af Atlantpagten — skulle kunne underkastes folkeafstemning, det andet udelod af stk. 5 betingelsen om, at *mindst 30 pct.* af vælgerne skal have stemt for forkastelse — thi ved opretholdelse af dette krav ville adgangen til folkeafstemning formentlig blive praktisk talt illusorisk —, det tredje fjernede hele stk. 6 (*undtagelserne fra folkeafstemning*), da det altid ville være let ved et lovforslags udformning at gøre det til i hvert fald et tvivlsspørgsmål, om det faldt ind under disse undtagelser eller ej. Alle tre ændringsforslag forkastedes med 119 stemmer mod 7.